

Overlærer Albert Thomsen

Da morgenklokkerne lød d. 1. maj, udåndede vor højtelskede formand for „Holbæk Amts historiske Samfund“, overlærer Albert Thomsen. — Bestyrelsen bad mig om at skrive et par ord til årbogen i den anledning.

Vort samfund har ved dette dødsfald lidt et overmåde smerteligt tab; thi han var en afgjort primus motor, ikke alene for årbøgerne, men for al granskning af det historiske stof i Holbæk amt.

T. var født i Kolding 24. juni 1889, så han blev kun 62 år. Hans fader, urmager Ludvig Thomsen, død 1935, og moder Maria, født Holst, død 1916.

Hans historiske interesse blev vakt i barndommens by, hvor han daglig så Koldinghus' ruin, og hvor han kom under påvirkning af et par stedlige lokalhistorikere. Efter at have taget lærer-eksamen fra Jelling seminarium var han 1911—18 lærer i Avnslev ved Nyborg. Her begyndte han med at studere og skrive om egnens historie. 1918 kom han som lærer til Holbæk. Snart opdagede man den unge lærers interesse for de gamle tider, så han hurtigt — i 1920 — kom ind i bestyrelsen for Holbæk museum og i bestyrelsen for historisk samfund og blev redaktør af årbøgerne. Det ville også have været umuligt at finde en bedre og mere velegnet. T. havde en sjælden evne til at vurdere, redigere og placere stoffet, der blev sendt ind til årbøgerne. Selv har han beriget dem med mange ypperlige artikler. Uden at sige for meget kan det siges, at han har en stor del af æren for, at vore årbøger anses for nogle af de bedste her i landet.

Da kredslæge J. S. Møller, Kalundborg, i 1946 trak sig tilbage som formand, var bestyrelsen da også fuldt enige om, at han skulle bestride stillingen både som formand og redaktør. Vi mindes ham også som den gode fører på foreningens årlige medlems-tur — altid godt tilrettelagt, altid fik man et rigt udbytte af turene, både landskabsmæssigt og i form af øget historisk viden om egnen, man besøgte.

Ofte fik han besøg af folk, der ønskede hans råd og vejledning angående egnshistoriske ting. Han var altid parat og altid inspi-

rerende. Jeg mindes hans hyggelige hjem med de tætpakkede bogreoler med historisk stof og med gedigen malerkunst på væggene. På bordet lå oftest stabler af bøger. Så kom man til sæde, og mens cigarrogen bølgede i stuen, fik man en interessant samtale.

Sidste gang, jeg besøgte ham — for en måneds tid siden — var han svag; men hans lune, lyse smil var i behold. Han fortalte om den årbog, der nu kommer, og som han inden sin død fik bragt så vidt, at korrektur var læst — hans sidste arbejde. Vi talte om stof til næste årgang, hvor han gav mig forskellige gode tips og oplysninger til en artikel, han bad mig skrive næste år.

Da jeg tog afsked med ham, havde jeg følelsen af, at det var sidste gang, vi sås hereden.

Albert Thomsen var den inspirerende skolemester, den store og største historiograf i amtet, den uforlignelige formand og redaktør for „Holbæk Amts historiske Samfund“. Han har her udført et overordentligt stort og fortjenstfuldt arbejde, og han gjorde det med glæde ud fra sin store dankhed, sin interesse for historie og fortid. Umådelig vidt spændte hans arbejdsfelt uden for skolen. Holbæk museum står som et storslået minde om ham og hans gerning. Ofte skulle vi en smut over paa museet med dets fine, gamle bygninger og interiører, som var hans værk.

T.s interesser var alsidige. Han sad i bestyrelsen for kunstforeningen, musikforeningen, turistforeningen m. m. Hans navn var kendt af alle museumsfolk og historikere i hele landet. Han var således i bestyrelsen for Dansk historisk fællesforening, formand for Dansk kultur-historisk museumsforening og medlem af undervisningsministeriets provinsmuseumsnævn.

Ja, T.s interesser spændte vidt, og han arbejdede energisk, hvor han blev sat; men vi vil her særlig takke for hans store indsats inden for Historisk Samfund for Holbæk Amt. Hans navn vil leve;

og vi, der har kendt ham, vil altid mindes ham og hans gerning med taknemlighed. Han var i sandhed en i bedste forstand fin natur, et nobelt menneske, som alle, der kom i berøring med, måtte komme til at respektere og holde af.

Ære være hans minde!

Bent Rasmussen.